

Arrest

nr. 108 643 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khattuni, regio Vedenó. U huwde op 18 augustus 2004 traditioneel met A. A.

De oom van uw eerste echtgenoot vocht bij de Tsjetsjeense rebellen.

Omwille van zijn oom werd uw eerste echtgenoot direct na uw huwelijk met hem opgepakt door de autoriteiten en ernstig mishandeld. Na zijn vrijlating besloot uw eerste echtgenoot zich aan te sluiten bij zijn oom, bij de rebellen. U werd omwille van uw echtgenoot in 2004 opgepakt door de autoriteiten.

Na uw vrijlating besloot u om van uw eerste echtgenoot te scheiden.

U vertrok samen met uw familie naar Azerbeidzjan, waar u het statuut van vluchteling vroeg en kreeg.

Op 18 januari 2006 werd uw eerste man gedood. U vernam dit nieuws in Azerbeidzjan.

In 2006 diende u uw binnenlands paspoort te vernieuwen omdat u 20 jaar werd en u ging hiervoor terug naar Tsjetsjenië, naar Vedenó. U werd toen opgepakt en verhoord door de Russische autoriteiten, maar niet vastgehouden.

U bleef slechts enkele dagen in Tsjetsjenië en dan trok u opnieuw naar uw ouders in Baku, Azerbeidzjan.

Op 30 mei 2008 huwde u traditioneel met B. B. in Baku.

Ongeveer 5 maanden na jullie huwelijk, in oktober 2008 vertrok uw tweede echtgenoot om zaken te regelen naar Tsjetsjenië. Hij kwam niet meer terug.

U besloot uw tweede echtgenoot te zoeken en op 22 oktober 2008 ging u naar zijn ouders in Grozny. Dezelfde avond dat u daar aankwam werd u opgepakt door kadyrovtsi die wilden weten waar uw tweede echtgenoot was. U werd twee à drie dagen vastgehouden. Op 25 oktober 2008 werd u 's avond vrijgelaten en teruggebracht naar de ouders van uw tweede man.

Op 27 oktober 2008 werd uw tweede echtgenoot samen met twee andere personen gedood in Grozny. Na zijn begrafenis vertrok u op 29 oktober 2008 terug naar Baku, naar uw ouders. De ouders van uw tweede man wensten dat u met uw dochter bij hen bleef wonen. In dezelfde periode eind 2008 huwde uw zus R. met een Turkse man en zij verhuisde naar Turkije.

Op 23 juni 2009 beviel u van uw eerste dochter T. in Baku. Uw ouders besloten in mei 2010 om eveneens naar Turkije te vertrekken en zij wilden dat u meeging zodat u met een Turkse man kon huwen en zo veilig zou zijn. U weigerde dit te doen en u bleef achter in Baku tot september 2010.

Op 5 september 2010 reisde u met de bus van Baku naar Nazran. U verbleef in Nazran tot 26 oktober 2010. In die periode leerde u R. M. kennen en u had met hem een relatie. R. vroeg u ten huwelijk maar u wilde niet in Ingoesjetië blijven omdat het daar onveilig was en omdat de grootouders van uw tweede man u daar zouden kunnen vinden.

Op 26 oktober 2010 verliet u Nazran en nam u de bus naar Luik, België.

Op 30 oktober 2010 kwam u in België toe en u vroeg op 3 november 2010 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, Russische geboortakte van T., geboortecertificaat voor T. van Baku, UNHCR-attest van de geboorte van T., een Belgisch geboortecertificaat van M., een medisch attest dat vermeldt dat u zwanger bent, een ziekenhuisattest van uw dochter T., een foto van u en uw eerste man en zes foto's die betrekking hebben op de dood van uw tweede man.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Gelet op uw staatsburgerschap van de Russische Federatie en het ontbreken van een officieel statuut van vluchteling vanwege de autoriteiten in Azerbeidzjan (zie toegevoegde informatie), dient uw vrees te worden beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet in 2004 nadat uw eerste echtgenoot zich had aangesloten bij een rebellengroepering en u door uw autoriteiten werd opgepakt en ondervraagd over uw eerste echtgenoot (CGVS 09/05/2011 p. 9, 10, 11; 29/08/2011 p. 6, 7; 26/02/2013 p. 4).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na uw huwelijk met uw tweede echtgenoot in 2008 naar Tsjetsjenië was teruggekeerd om hem te zoeken en dat u opnieuw werd opgepakt door de autoriteiten en ondervraagd over uw tweede man.

Na deze arrestatie verliet u de Russische Federatie opnieuw en keerde u terug naar Baku (CGVS 09/05/2011 p. 14, 15, 16; 29/08/2011 p. 5, 14, 15; 26/02/2013 p. 4).

U gaf aan dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie de autoriteiten vreest.

Tevens gaf u aan dat u Baku, Azerbeidzjan in 2010 verliet omdat u tegen uw wil door uw ouders verplicht zou worden om te huwen met een Turkse man (CGVS 09/05/2011 p. 5, 18, 19; 29/08/2011 p. 16, 19). U vreest uw ouders daar u zonder hun toestemming Baku had verlaten en naar Europa was gereisd.

Ook uw schoonouders die wensen dat uw dochter T., hun kleindochter, bij hen zou groot worden, vreest u daar zij u uw dochter zouden ontnemen (CGVS 09/05/2011 p. 4; 29/08/2011 p. 4; 26/02/2013 p. 5). Verder maakte u melding van uw geloof en kledij, die mogelijks problemen zouden kunnen geven bij terugkeer naar de Russische Federatie (CGVS 09/05/2011 p. 9, 10, 11; 29/08/2011 p. 6, 7).

Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u een actuele vrees koestert ten opzicht van uw land van herkomst, noch dat u uw herkomstregio verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees voor uw autoriteiten omwille van uw huwelijken met rebellen moet vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakt dat u door uw autoriteiten werd geïnterviewd, of dreigt geïnterviewd te worden omwille van uw relatie met B. B.

U verklaarde dat u op 22 oktober 2008 in Grozny aankwam om uw tweede echtgenoot te zoeken. U werd door uw schoonvader opgehaald en naar zijn woning gebracht. Dezelfde dag werd u door kadyrovtsi opgepakt bij uw schoonouders (CGVS 09/05/2011 p. 14; 29/08/2011 p. 14). U verklaarde dat u op 22 oktober 2008 werd opgepakt en dat u twee à drie dagen werd vastgehouden. U werd op 25 oktober 2008 's avonds vrijgelaten en naar uw schoonouders terug gebracht. U beweerde dat u zomaar werd vrijgelaten en dat u tijdens uw vasthouding niet werd geslagen. U verduidelijkte dat u toen had gezegd dat u in verwachting was en dat u hen had gesmeekt om u niet te slaan (CGVS 09/05/2011 p. 14, 15, 16).

Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans verklaard dat u in oktober 2008 werd opgepakt door kadyrovtsi en dat u 4 of 5 dagen werd vastgehouden in hun bureau in Grozny, dat u gedurende de twee opsluitingen (augustus 2004 en oktober 2008) ernstig werd geslagen en dat tweemaal uw familie naar de plaats kwam waar u werd opgesloten en dat ze weigerden te vertrekken voor u werd vrijgelaten (CGVS vragenlijst 3.1).

U werd gewezen op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u antwoordde dat u dat niet had gezegd, dat ze zich hebben vergist en dat u misschien de tweede aanhouding had verwisseld (CGVS 09/05/2011 p. 16, 17).

Deze uitleg overtuigt niet gezien u melding maakte slagen en familieleden tijdens beide arrestaties. Het is redelijk te verwachten dat u coherent en eenduidige verklaringen kan afleggen bij al uw gehoren betreffende deze arrestaties.

Deze tegenstrijdigheden betreffende uw arrestaties omwille van uw huwelijk met B., ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u door de autoriteiten werd geïnterviewd.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u geen overtuigend bewijs kan voorleggen van uw relatie, uw religieus huwelijk met B. B.

U werd gevraagd om een overlijdensakte, een document voor te leggen van zijn overlijden, een document dat aantoonde dat hij een relatie met u had, gehuwd met u was, zelfs foto's. U legde uit dat u een dochter met hem had maar dat u niets anders had, zelfs geen foto's (CGVS 09/05/2011 p. 17). Tijdens uw gehoor in augustus 2011 legde u 6 foto's neer waarvan u beweerde dat het uw tweede man betrof en twee andere mannen die toen ook werden vermoord.

U gaf aan dat deze foto's waarschijnlijk op de plaats van hun dood werden genomen en vermoedelijk door de politie.

U vermeldde dat u deze foto's bekwam van een kennis in Grozny die u had laten weten dat zijn vriend bij de politie werkte en dat hij ze had ontvangen van de politie. Deze foto's werden u één maand of twee maanden na zijn dood per post opgestuurd omdat u daar achter had gevraagd. U gaf tevens aan dat u ook een aantal foto's had die werden getrokken toen hij nog leefde maar die had u niet bij (CGVS 29/08/2011 p. 2, 23).

Opgemerkt moet worden dat uw verklaringen in mei 2011, geen foto's van uw tweede man te bezitten, tegenstrijdig is met het feit dat u in augustus 2011 wel foto's van hem voorlegt, meer nog dat u deze foto's reeds in uw bezit had een maand, tot twee maanden na zijn dood.

Bovendien moet betreffende deze foto's worden opgemerkt dat deze foto's niet aantonen dat één van de mannen die gefotografeerd zijn, daadwerkelijk B. B. is. Noch kan uit deze foto's worden afgeleid, wie deze mannen zijn, wanneer deze foto's werden genomen, door wie ze werden genomen en in welke omstandigheden deze mannen de dood vonden.

Nog in verband met uw vrees ten aanzien van de autoriteiten werd vastgesteld dat u in 2008 de Russische Federatie verliet om naar Baku te reizen en in 2010 terug de Russische Federatie binnen reisde (CGVS 29/08/2011 p. 20). Opgemerkt moet worden dat u tot tweemaal toe werd tegengehouden en ondervraagd bij identiteitscontroles over uw reisdoel, en dat u steeds nadien werd vrijgelaten.

Het feit dat u zonder ernstige problemen de Russische Federatie kon uitreizen en terug binnenkomen is een bijkomende indicatie dat u niet door de autoriteiten wordt gevisieerd. Uw keuze om twee maal officieel de grens over te steken ondermijnt tevens de ernst van uw vrees ten aanzien van de autoriteiten in uw hoofde. (CGVS 29/08/2011 p. 20).

Ook de uitreiking van uw binnenlands paspoort in 2008 is een indicatie van de ongegrondheid van uw vrees.

U verklaarde weliswaar zowel in uw gehoor in mei 2011 als in augustus 2011 dat u uw binnenlands paspoort had vernieuwd in 2006.

Tijdens het gehoor in mei 2011 beweerde u dat u eind augustus 2006 was terug gekeerd om een Russisch binnenlands paspoort aan te vragen omdat de termijn van uw eerste binnenlands paspoort was verstreken en u verplicht werd om het om te ruilen. U gaf tevens aan dat u daarna geen paspoort meer had gekregen (CGVS 09/05/2011 p. 11, 12; 29/08/2011 p. 22).

U werd gewezen op het feit dat de uitreikingsdatum van uw binnenlands paspoort vermeldde dat het was uitgereikt 23 januari 2008 en niet in 2006 en u merkte op dat het niet kon, dat het in 2008 niet mogelijk was, dat u het had gekregen in 2006 toen u 20 jaar oud was (CGVS 29/08/2011 p. 22).

Uw uitleg is niet afdoende en kan niet ontkrachten dat uw binnenlands paspoort dat u voorlegde werd uitgereikt in januari 2008.

Een laatste punt betreffende de ongegrondheid van uw actuele vrees voor de autoriteiten is gelegen in het feit dat uw eerste echtgenoot in 2006 is gedood, en uw twee echtgenoot op 27 oktober 2008. Het is om die reden niet aannemelijk dat u actueel, vier jaar na het overlijden, nog door de autoriteiten zou worden gezocht en gevisieerd omwille van uw echtgenoot.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw land van herkomst ook bent ontvlucht omdat u vrees had dat uw schoonfamilie, de ouders van B. B. zou eisen en dwingen dat u uw dochter T. zou afstaan aan hen (CGVS 09/05/2011 p. 4; 29/08/2011 p. 4; 26/02/2013 p. 5).

Opgemerkt moet worden dat u uw schoonouders op de hoogte had gebracht van uw zwangerschap toen u bij hen verbleef in Grozny op 27 oktober 2008.

Uw schoonouders hadden aangeboden om bij hen te blijven wonen maar dat weigerde u en uw schoonouders lieten u vertrekken terug naar Baku wat voor hen geen probleem was (CGVS 26/03/2013 p. 10, 11, 12).

Uit uw terugkeer naar Baku kan afgeleid worden dat uw schoonouders het niet dermate noodzakelijk vonden dat hun kleinkind bij hen zou opgroeien.

Bovendien liet u verstaan dat uw schoonouders wel de wens uitten dat uw dochter bij hen kwam wonen, u had met hen contact via telefoon, echter behalve hun wens te uitten via de telefoon, via andere personen, ondernamen uw schoonouders geen actie om hun kleindochter af te nemen toen u nog in Baku verbleef (u verliet Baku in september 2010).

Bijgevolg, omwille van de relatie met uw schoonouders en het ontbreken van harde bedreigingen of acties, is het weinig aannemelijk dat uw schoonouders uw dochter zouden afnemen, zonder dat u goede afspraken zou kunnen maken rond het delen van uw dochter met hen. Evenmin maakt u aannemelijk dat uw schoonouders u zouden weigeren uw dochter nog te zien.

Wat betreft uw vrees voor uw ouders dient opgemerkt te worden u verklaarde zonder hen op de hoogte te brengen naar Europa was gereisd omdat u niet wenste met een Turkse man te huwen.

In Nazran had u een man ontmoet van wie u zwanger werd wat niet in orde was met de Tsjetsjeense moraal (CGVS 09/05/2011 p.19; 29/08/2011 p. 3, 12; 26/02/2013 p. 4).

U werd gevraagd wat u vader concreet zou ondernemen omwille van deze gebeurtenis en u antwoordde dat u het niet wist. Hij zou u kunnen vermoorden, maar dan zou u naar hem toe moeten gaan. U had geen idee of uw vader zijn medeleven zou uiten of niet. (CGVS 26/02/2013 p. 9).

Op de vraag of u iets had ondernomen om uit te zoeken welke concrete vrees u voor uw vader diende te hebben, legde u uit dat u het niet moest vragen, dat de situatie voor u duidelijk was, daar uw ouders niet meer met u praten en uw vader iedereen verbiedt om over u te praten (CGVS 26/03/2013 p. 9).

Op de vraag wat uw vader u zou kunnen aandoen indien u zich zou vestigen in de Russische Federatie antwoordde u, waarschijnlijk niets (CGVS 26/03/2013 p. 9).

Bijgevolg moet vastgesteld worden dat er onvoldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees ten aanzien van uw vader, omwille van uw weigering met een Turkse man te huwen, omwille van uw relatie en de geboorte van uw dochter met een man waar u niet mee was gehuwd.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u in België traditioneel gehuwd bent en dat ook in dit huwelijk een dochter werd geboren, bijgevolg beantwoordt u heden ten dage aan de maatschappelijke Tsjetsjeense norm.

De kledij die u draagt, lange, volledig zwarte bedekkende kledij met zwarte handschoenen kan aanzien worden al een uiting van een bepaalde islamitische strekking, bijgevolg werd er tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal gepeild naar uw religieus overtuiging en uw kledijkeuze.

U gaf aan dat u toen u in Tsjetsjenië verbleef u zich kleepte met een gewone hoofddoek, bloes en rok. U had zich nooit in Tsjetsjenië gekleed zoals u zich actueel kleepte en u gaf aan dat u indien u moest terugkeren u zich opnieuw niet speciaal zou kleden. De wijze waarom u sinds 2004, sinds u naar Azerbeidzjan trok, kleepte als een moslima had volgens u geen bijzondere betekenis, qua geloof. U gaf aan dat u het prettig vond ruime kleding te dragen. Ook de keuze voor zwarte kledij had geen betekenis. Uw kledijkeuze was uiteindelijk geen element van vrees voor u. U zou zich zonder enig probleem qua kledij kunnen aanpassen (CGVS 26/02/2013 p. 5, 6, 7, 8)

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u van Nazran naar België reisde met een bus. U gaf aan dat u reisde met uw reispaspoort dat niet meer geldig was en uw binnenlands paspoort. U was van Baku naar Nazran getrokken zodat u via kennissen van uw vriendin papieren kon in orde laten brengen.

U gaf aan dat er voor u papieren werden opgemaakt. Echter u wist niet welke papieren het waren.

De begeleider die met u meereisde tot aan een grens waarvan u dacht dat het een Europese grens was, had deze documenten steeds in zijn bezit.

U vermeldde dat uw begeleider het document had voorgelegd bij de verschillende controles, maar dat hij niet het reispaspoort had getoond omdat het niet meer geldig was. Bij het identiteitsdocument was geen visum aanwezig.

U had vragen over het identiteitsdocument gesteld aan de begeleider maar u kreeg enkel te horen dat hij het papier zonder problemen had geregeld, dat het een identiteitsdocument was en dat hij het zelf ging voorleggen. U moest zich geen zorgen maken, u zou zonder problemen aan komen. De enige afspraak die u maakte was dat u tot aan de grens werd begeleid.

Verder gaf u aan dat u via Oekraïne reisde, maar dat u niet wist welke andere landen de bus aandeed (CGVS 29/08/2011 p. 5, 6, 20, 21).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Het is vooreerst weinig waarschijnlijk dat de begeleider die u de Europese Unie binnenbracht, het risico zou nemen u geen informatie te geven over welk identiteitsdocument hij voor u had laten opmaken, noch dat er concrete afspraken met u werden gemaakt over de reisroute, wat er zou gebeuren tijdens de reis.

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd op een strikt individuele wijze. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u of de begeleider het risico nam om u onwetend te houden betreffende de identiteitsdocumenten die werden gebruikt of betreffende de reisroute.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort, de Russische geboorteakte van T., het geboorteattest voor T. van Baku, het UNHCR-attest van de geboorte van T., het ziekenhuisattest van uw dochter T., een Belgisch geboorteattest van M. bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het Belgisch medisch attest vermeldt enkel dat u zwanger was en gaf de vermoedelijke bevallingsdatum aan. De foto waarvan u beweerde samen met uw eerste echtgenoot op te staan geeft twee personen weer, u en een man. Deze foto of uw relatie met uw eerste man wordt niet betwist. Deze foto of uw relatie kan echter de elementen van ongegrondheid en ongeloofwaardigheid aangaande uw vrees voor de autoriteiten, niet in een ander daglicht stellen.

De zes andere foto's werden reeds hierboven gemotiveerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 mei 2013 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/3 en 57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zij haalt artikel 27 van het voormeld koninklijk besluit aan en stelt dat dit artikel niet correct werd toegepast.

Zij verwijst vervolgens naar paragrafen 197, 198, 199 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status en laat gelden dat onjuiste verklaringen op zich niet voldoende zijn om de status te weigeren; zij voert aan dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie te weerhouden.

Betreffende haar vrees voor de autoriteiten stelt zij dat er in Tsjetsjenië en Ingoesjetië voor personen die in verband gebracht worden met de rebellenbeweging, grote risico's bestaan op ernstige schendingen van de mensenrechten. Verzoekster stelt dat die band in haar geval niet kan worden ontkend en dat dit door de commissaris-generaal zelf erkend wordt "*door te vragen of Mevrouw extremistische ideeën heeft*" (zie het verzoekschrift, p. 3). Zij stelt dat zij inderdaad ook door de autoriteiten als wahabiet kan worden geïdentificeerd, ook als dit niet zo is.

Zij vraagt vervolgens de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aangezien zij reeds in Azerbeidzjan bescherming kreeg op basis van haar relaas. Zij stelt dat de vervolgingsfeiten als waar werden aangenomen en zich in de toekomst opnieuw kunnen voordoen.

Verzoekster wijst erop dat zij de problemen met haar familie maar ook met de familie van haar eerste dochter heeft uitgelegd.

Zij meent dat indien de commissaris-generaal hieraan geen geloof hecht, hij zelf zijn expertise moet laten doen om het tegendeel te bewijzen. Zij wijst in dit verband op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, R. C. t. Zweden, nr. 41827/07 van 9 maart 2010), waarin het Hof geloof hecht aan de besluiten van een medisch rapport en stelt dat indien de autoriteiten hier twijfels bij hadden, ze zelf een expertiset hadden moeten laten doen.

Verzoekster verwijst vervolgens opnieuw naar het feit dat de bescherming die zij reeds kreeg, een begin van bewijs is dat de feiten als waarachtig moeten worden beschouwd en dat de vervolging zich opnieuw kan voordoen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar een ander arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Singh e.a. t. België, nr. 33210/1 van 2 oktober 2012) waarin het Hof stelt dat, gelet op het belang van artikel 3 EVRM en de onomkeerbare gevolgen van een slechte behandeling, de nationale autoriteiten een opgeworpen schending van artikel 3 EVRM met de meeste omzichtigheid moeten onderzoeken, dat dit onderzoek alle twijfel moet wegnemen bij een beslissing tot ongegrond karakter van de asielaanvraag.

Zij wijst eveneens op een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid niet centraal staat, doch wel of de verzoeker in kwestie al dan niet redenen had om

vervolgning te vrezen volgens één van de elementen in het Vluchtelingenverdrag; twijfel over bepaalde feiten of de oprechtheid van verzoeker betekent niet dat de Raad zich niet in fine de vraag dient te stellen of het bestaan van een vrees voor vervolgning of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Aangaande de vaststelling dat er onvoldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees ten aanzien van haar vader, laat verzoekster gelden dat zij veel informatie heeft gegeven over de slechte relatie met haar vader, met name dat zij bang is omdat zij zonder de toestemming van haar ouders vertrokken is, hoewel deze wilden dat zij met hen meeging naar Turkije.

Zij wijst ook op haar eerdere verklaring dat zij niet mee naar Turkije wilde, dat haar zus gehuwd is met een Turk en dat haar ouders ook haar wilden uithuwelijken. Zij herhaalt ook dat ze bang was omdat zij een kind heeft met een man met wie zij niet getrouwd was.

Zij wijst er ook op dat op de vraag bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal wat haar vader zou doen, zij antwoordde dat men in Tsjetsjenië iemand voor zoiets vermoordt.

Zij stelt dat als zij naar Turkije zou zijn meegegaan, zij net als haar zus geen andere keuze zou hebben dan te trouwen met een Turkse man. Zij wijst op haar verklaring dat men in Tsjetsjenië zijn ouders slaafs moet gehoorzamen en dat, indien zij dit niet deed, haar vader haar kon komen ophalen in Baku. Zij meent dan ook dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met haar profiel en origine.

Betreffende de argumentatie in de beslissing dat zij niet aannemelijk maakt dat haar schoonouders haar dochter zouden afnemen, stelt verzoekster dat zij een bewijs heeft dat dit wel mogelijk is. Zij wijst in deze op haar verklaring dat de eerste dochter van haar tweede echtgenoot bij haar schoonouders woont en dat zij zelf gezien heeft dat het kind was afgenomen en ongelukkig was omdat het niet bij haar kon blijven.

Aangaande de reisweg en het haar ten laste gelegde aan details over de daarbij gebruikte documenten, laat verzoekster gelden dat de begeleider de documenten steeds in zijn bezit had. Zij kreeg de documenten niet in handen zodat zij niet meer informatie kon verschaffen.

Zij verwijst hierbij naar een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie en naar een arrest van de Raad, waarin wordt gesteld dat het ontbreken van geloofwaardigheid in de verklaringen, niet betekent dat de Raad zich niet in fine de vraag dient te stellen of het bestaan van een vrees voor vervolgning of van een risico op ernstige schade aanwezig is.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus haalt verzoekster artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan.

Betreffende de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, wijst verzoeker naar haar relaas en naar haar verzoekschrift, waaruit volgens haar welke problemen zij heeft.

Zij stelt bovendien dat een meer grondig onderzoek had moeten gebeuren naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zij wijst in dit verband op nieuwsbronnen, met name : Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, p. 8; Droits de l'homme en Russie: le Nord-Caucase est encore et toujours in archipel de l'arbitraire, rapport de visite du Commissaire aux droits de l'homme – 6 septembre 2011; de artikelen "Tchéchénie: deux chefs de l'insurrection abattus", "attentat suicide à Grozny", "Au moins 9 morts et plus de 20 blessés dans une série d'attentats suicides en Tchétchénie" van de website <http://fr.euronews.com>).

Verzoekster stelt bij haar standpunt te blijven dat van haar de status van vluchteling moet worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat, in ondergeschikte orde, haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat het uiteindelijke doel van de asielprocedure niet uit het oog mag worden verloren, en dat indien haar relaas samenhangend en in grote lijnen geloofwaardig is, van haar de vluchtelingenstatus moet erkend worden of haar de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

Verzoekster wijst in deze ook op paragraaf 2003 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, volgens welke het voordeel van de twijfel moet worden toegekend indien de asielzoeker geloofwaardig is; zij stelt dat de bewijslast evenwichtig moet worden toegepast, rekening houdend met de specifieke kenmerken van de asielzoeker die vaak onmogelijk aan de vereisten van de normale bewijslast kan voldoen. Zij merkt nog op dat de Raad naar dit beginsel verwijst in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas.

In hoofddorde vraagt zij de Raad de bestreden beslissing te vernietigen; zij vraagt om erkenning van haar vluchtelingenstatus of om toekenning van haar subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat zoals blijkt uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is toegevoegd, de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Gelet op haar staatsburgerschap van de Russische Federatie en het ontbreken van een officieel statuut van vluchteling vanwege de autoriteiten in Azerbeidzjan (zie toegevoegde informatie), dient verzoeksters vrees te worden beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie.

Uit de verklaringen van verzoekster afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij haar land van herkomst verliet in 2004 nadat haar echtgenoot zich had aangesloten bij een rebelligroepering en zij

door haar autoriteiten werd opgepakt en ondervraagd over hem (zie het verhoorverslag van 9 mei 2011 p. 9, 10, 11; van 29 augustus 2011 p. 6, 7; van 26 februari 2013 p. 4).

Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij na haar huwelijk met haar tweede echtgenoot in 2008, naar Tsjetsjenië was teruggekeerd om hem te zoeken en dat zij opnieuw werd opgepakt door de autoriteiten en ondervraagd over haar tweede man.

Na deze arrestatie verliet zij de Russische Federatie opnieuw en keerde zij terug naar Baku (zie het verhoorverslag van 9 mei 2011, p. 14, 15, 16; van 29 augustus 2011 p. 5, 14, 15; van 26 februari 2013 p. 4).

Verzoekster verklaarde dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie de autoriteiten vreest.

Tevens gaf zij aan dat zij in 2010 Baku (Azerbeidzjan) verliet omdat zij tegen haar wil door haar ouders verplicht zou worden om te huwen met een Turkse man (zie verhoorverslag van 9 mei 2011 p. 5, 18, 19; van 29 augustus 2011 p. 16, 19). Zij vreest haar ouders ook omdat zij zonder hun toestemming Baku had verlaten en naar Europa is gekomen.

Ook vreest zij haar schoonouders die wensen dat haar dochter T., zijnde hun kleindochter, bij hen zou komen wonen (zie verhoorverslag van 9 mei 2011; van 29 augustus 2011 p. 4; van 26 februari 2013 p. 5).

Verder maakte verzoekster melding van haar geloof en kledij, die mogelijks problemen zouden kunnen geven bij terugkeer naar de Russische Federatie (zie verhoorverslag van 9 mei 2011, p. 9, 10, 11; van 29 augustus 2011 p. 6, 7).

De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet aantoont dat zij een vrees koestert ten opzicht van haar land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de vrees van verzoekster voor de autoriteiten van haar land van herkomst omwille van haar twee huwelijken met een rebel, stelt de Raad vooreerst vast dat zij niet aannemelijk maakt dat zij door de autoriteiten werd gevisieerd, of dreigt gevisieerd te worden omwille van haar relatie met B. B..

Zij verklaarde dat zij op 22 oktober 2008 in Grozny aankwam om haar tweede echtgenoot te zoeken. Zij werd door haar schoonvader opgehaald en naar zijn woning gebracht. Dezelfde dag werd zij door kadyrovtsi opgepakt bij haar schoonouders (zie verhoorverslag van 9 mei 2011 p. 14; van 29 augustus 2011 p. 14).

Verzoekster verklaarde dat zij twee à drie dagen werd vastgehouden en op 25 oktober 2008 's avonds werd vrijgelaten en naar haar schoonouders werd terug gebracht. Zij beweerde dat zij gewoon werd vrijgelaten en dat zij tijdens haar vasthouding niet werd geslagen. Zij stelt dat zij had gezegd dat zij in verwachting was en dat zij haar belagers had gesmeekt om haar niet te slaan (zie verhoorverslag van 9 mei 2011, p.14, 15, 16).

Bij het beantwoorden van de "vragenlijst" bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoekster nochtans verklaard dat zij in oktober 2008 werd opgepakt door kadyrovtsi en dat zij vier of vijf dagen werd vastgehouden in hun bureau in Grozny, dat zij gedurende de twee opsluitingen in augustus 2004 en in oktober 2008 zwaar werd geslagen en dat haar familie tweemaal naar de plaats kwam waar zij was opgesloten en dat haar familie weigerde te vertrekken als zij niet werd vrijgelaten (zie "vragenlijst", vraag 3.1).

Toen Verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gewezen op haar gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde zij dat zij dat niet had gezegd, dat er een vergissing in het spel was en dat zij misschien de tweede aanhouding had verwisseld (zie verhoorverslag van 9 mei 2011 p. 16, 17).

Deze uitleg wordt niet aangenomen gezien verzoekster melding maakte van slagen tijdens beide arrestaties en van het feit dat haar familieleden tijdens beide arrestaties ter plaatse kwamen om haar vrijlating te eisen.

In alle redelijkheid kan verwacht worden dat verzoekster over de twee arrestaties coherente en eenduidige verklaringen aflegt tijdens de hele asielprocedure.

Deze verschillen omtrent de arrestaties ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij omwille van haar huwelijk met een rebel, door de autoriteiten werd gevisieerd.

Er wordt ook opgemerkt dat verzoekster geen valabel bewijs voorlegt van haar relatie of haar religieus huwelijk met B. B..

Aan verzoekster werd op het commissariaat-generaal gevraagd om bijvoorbeeld een overlijdensakte, een stuk dat aantoont dat ze een relatie hadden, foto's e.d. voor te leggen.

Verzoekster verklaarde dat zij wel een dochter had met haar man maar niets anders had, zelfs geen foto's (zie verhoorverslag van 9 mei 2011 p. 17).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal in augustus 2011 legde verzoekster echter zes foto's neer waarvan zij verklaarde dat het foto's waren van haar tweede man samen met twee andere mannen die nadien ook vermoord werden.

Verzoekster verklaarde dat deze foto's waarschijnlijk werden genomen op de locatie waar ze de dood hadden gevonden en vermoedelijk genomen waren door de politie.

Zij voegde er aan toe dat zij deze foto's bekomen had van een kennis in Grozny die haar had laten weten dat zijn vriend bij de politie werkte en zo aan de foto's was geraakt. Verzoekster vermeldde dat deze foto's haar werden opgestuurd op haar vraag, één maand of twee maanden na de dood van haar tweede echtgenoot. Verzoekster vertelde ook dat zij ook een aantal foto's had die genomen werden toen haar man nog leefde maar dat ze die niet bij zich had (zie verhoorverslag van 29 augustus 2011 p. 2, 23).

Opgemerkt moet worden dat haar verklaringen van verzoekster, afgelegd in mei 2011, dat zij geen foto's van haar tweede man had, in strijd zijn met het feit dat zij in augustus 2011 wel foto's van hem bijbracht, meer nog dat zij verklaarde dat deze foto's reeds in haar bezit had een maand, tot twee maanden na zijn dood.

De Raad merkt verder op dat deze foto's niet aantonen dat één van de mannen die erop voorkomen, daadwerkelijk B. B. haar man, is. Noch kan uit deze foto's worden afgeleid, wie deze mannen zijn, wanneer deze foto's werden genomen, door wie ze werden genomen en in welke omstandigheden deze mannen hun dood vonden.

Nog in verband met verzoeksters vrees ten aanzien van de autoriteiten, wordt vastgesteld dat verzoekster in 2008 de Russische Federatie verliet om naar Baku (Azerbeidjan) te reizen en in 2010 terug naar de Russische Federatie kwam (zie verhoorverslag van 29 augustus 2011 p. 20).

Het blijkt dat verzoekster bij identiteitscontroles tweemaal werd tegengehouden en ondervraagd over haar reisdoel, en dat zij steeds nadien werd vrijgelaten.

Het feit dat zij zonder ernstige problemen de Russische Federatie kon uitreizen en terug binnenkomen maakt een indicatie uit dat zij niet door de autoriteiten wordt gevisieerd. Verzoeksters keuze om twee maal via officiële weg, de grens over te steken (zie verhoorverslag van 29 augustus 2011 p. 20), keert zich ook tegen haar voorgehouden vrees ten aanzien van de autoriteiten.

Ook de vaststelling dat haar in 2008 nog een binnenlands paspoort werd uitgereikt, keert zich tegen haar vrees. Verzoekster verklaarde weliswaar zowel bij het verhoor in mei 2011 als in augustus 2011, dat zij haar binnenlands paspoort had vernieuwd in het jaar 2006.

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal in mei 2011, beweerde zij dat zij eind augustus 2006 was terug gekeerd om een Russisch binnenlands paspoort aan te vragen omdat de geldigheidsstermijn van haar eerste binnenlands paspoort was verstreken en zij verplicht werd om het om te ruilen. Verzoekster gaf tevens aan dat zij daarna geen paspoort meer had gekregen (zie verhoorverslag van 9 mei 2011 p. 11, 12; van 29 augustus 2011 p. 22).

Gewezen op het feit dat haar binnenlands paspoort als afgiftedatum 23 januari 2008 vermeldde en niet in 2006 zoals zij beweerde, stelde verzoekster enkel dat dat 2008 niet mogelijk was en dat zij het had gekregen in 2006 toen zij twintig jaar was (zie verhoorverslag van 29 augustus 2011 p. 22).

Deze uitleg is niet in staat om de uitreikingsdatum van 23 januari 2008 te interpreteren als uitgereikt in het jaar 2006.

Een ander element betreffende de ongegrondheid van verzoeksters actuele vrees voor de autoriteiten is gelegen in het feit dat haar eerste echtgenoot in 2006 is gedood, en haar twee echtgenoot op 27 oktober 2008.

Het is niet aannemelijk dat verzoekster actueel, meer dan vier jaar na het overlijden van deze mannen, omwille van hen nog door de autoriteiten zou worden gezocht en gevisieerd.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog inbrengt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing niet betwist dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, als wahabbiet beschouwd zal kunnen worden gezien zij reeds bescherming kreeg in Azerbeidzjan waardoor artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat, hoewel de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster in juni 2010 als vluchteling werd erkend in Azerbeidzjan, uit haar verklaringen alsook handelingen, duidelijk blijkt dat zij op heden geen vrees meer koestert ten aanzien van de Russische autoriteiten.

Verzoeksters opeenvolgende verklaringen aangaande haar vermeende arrestaties in 2004 en 2008 lopen immers dermate uiteen dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Daarenboven kon verzoekster de Russische Federatie in 2008 en 2010 in- alsook uitreizen en dit blijkbaar zonder noemenswaardige problemen, wat een ernstige tegenindicatie vormt van de door haar op heden voorgehouden vrees.

Daarbij komt nog het gegeven dat verzoekster in 2008 een nieuw binnenlands paspoort uitgereikt kreeg wat niet aannemelijk maakt dat zij gezocht en gevisieerd wordt door de autoriteiten. Bijgevolg kan de in 2005 verleende bescherming in Azerbeidzjan geen duidelijke aanwijzing uitmaken dat haar vrees voor vervolging door de autoriteiten gegrond is, te meer gezien verzoekster in september 2010, zijnde na haar erkenning als vluchteling in Azerbeidzjan, in juli 2010 vrijwillig en zonder problemen terugkeerde naar de Russische Federatie.

De Raad stelt vast dat uit verzoeksters verklaringen bovendien blijkt dat zij haar land van herkomst ook is ontvlucht omdat zij vreesde dat haar schoonfamilie, de ouders van B. B., zouden eisen dat verzoekster haar dochter T. zou afstaan aan hen (zie verhoorverslag van 9 mei 2011 p. 4; van 29 augustus 2011 p. 4; van 26 februari 2013 p. 5).

Het blijkt dat verzoekster haar schoonouders zelf op de hoogte had gebracht van haar zwangerschap toen zij na het overlijden van haar tweede echtgenoot, bij hen verbleef in Grozny in oktober 2008.

Haar schoonouders hadden haar aangeboden om bij hen te blijven wonen maar dat weigerde verzoekster. Haar schoonouders lieten haar echter gewoon vertrekken terug naar Baku; dit was voor hen geen probleem (zie verhoorverslag van 26 februari 2013 p. 10, 11, 12).

Uit deze terugkeer naar Baku kan afgeleid worden dat haar schoonouders het niet dermate noodzakelijk vonden dat hun kleinkind bij hen zou opgroeien. Bovendien liet verzoekster verstaan dat haar schoonouders wel de wens uitten dat haar dochter bij hen zou komen wonen, dat zij met hen contact had via telefoon; het blijkt dat behalve het uiten van een wens, haar schoonouders geen enkele actie namen om haar dochter af te nemen toen verzoekster nog in Baku verbleef -verzoekster verliet Baku in september 2010-.

Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat haar schoonouders verzoeksters dochter zouden afnemen.

Wat betreft verzoeksters vrees voor haar ouders merkt de Raad op dat zij zonder hen op de hoogte te brengen naar Europa is gereisd omdat zij niet wenste te huwen met een Turkse man zoals haar ouders voorhadden.

In Nazran had verzoekster een man ontmoet van wie zij zwanger werd, wat volgens haar niet in overeenstemming was met de Tsjetsjeense moraal (zie verhoorverslag dd. 9 mei 2011, p.19; van 29 augustus 2011, p. 3, 12; van 26 februari 2013 p. 4).

Op de vraag aan verzoekster wat haar vader concreet zou ondernemen omwille van dit gegeven, antwoordde zij dat zij het niet wist. Zij stelt dat hij haar misschien zou kunnen vermoorden, maar om dat te weten te komen, zou zij naar hem toe moeten gaan. Verzoekster had geen idee of haar vader zijn medeleven zou uiten of niet (zie verhoorverslag van 26 februari 2013 p. 9).

Op de vraag of verzoekster iets had ondernomen om uit te zoeken welke concrete vrees zij voor haar vader diende te hebben, legde zij uit dat zij het niet moest vragen, dat de situatie voor haar duidelijk was, daar haar ouders niet meer met haar praten en dat haar vader bovendien iedereen verbiedt om over haar te praten (zie verhoorverslag van 26/03/2013, p. 9).

Op de vraag wat haar vader haar mogelijks zou aandoen indien zij zich zou vestigen in de Russische Federatie, antwoordde verzoekster dat hij waarschijnlijk niets zou doen (zie verhoorverslag van 26 februari 2013, p. 9).

De Raad stelt bijgevolg vast dat er onvoldoende aanwijzingen zijn voor een vrees in hoofde van verzoekster ten aanzien van haar vader, omwille van haar weigering met een Turkse man te huwen, omwille van haar relatie en de geboorte van haar dochter met een man waarmee zij niet gehuwd was. Bovendien moet opgemerkt worden dat verzoekster in België traditioneel gehuwd is en dat ook in dit huwelijk een dochter werd geboren, waardoor zij heden ten dage blijkt te beantwoorden aan de maatschappelijke Tsjetsjeense norm.

Waar verzoekster aanvoert dat indien de commissaris-generaal aan de problemen met haar eigen familie en die van haar eerste dochter, geen geloof hecht aanvoert, hij zelf een expertise moet laten doen om het tegendeel te bewijzen, wijst de Raad er vooreerst op dat de bewijslast bij verzoekster zelf ligt. Haar verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, R. C. t. Zweden, nr. 41827/07 van 9 maart 2010), is in deze evenmin dienstig, aangezien in onderhavig geval geenszins sprake is van een medisch rapport waaraan geen geloof wordt gehecht door de asielinstanties. Verzoeksters besluit dat de commissaris-generaal zelf zijn expertise moet opvragen om het tegendeel te bewijzen, snijdt geen hout.

Waar zij in dit verband eveneens stelt dat artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet moet worden toegepast, merkt de Raad op dat het weerlegbaar vermoeden vermeld in voormeld artikel, pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in voormeld artikel, namelijk aan de hand van

bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. In casu werd geen geloof gehecht aan de door verzoekster uitgedrukte vrees ten aanzien van zowel haar ouders, schoonouders, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel. Het loutere feit dat verzoekster in 2005 als vluchteling werd erkend in Azerbeidzjan vermag daaraan geen afbreuk te doen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige, ter staving van haar vrees voor haar schoonfamilie en haar eigen familie, niet verder komt dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het volharden in haar afgelegde verklaringen zonder echter ook maar enigszins de gedane vaststellingen in dit verband in een ander daglicht te plaatsen. Door het louter verwijzen naar de tradities weerlegt verzoekster de concreet gedane vaststellingen immers niet.

De beschreven kledij die zij droeg bij haar verhoren op het Commissariaat-generaal, kon aanzien worden als een uiting van een bepaalde islamitische strekking zodat er gepeild werd naar haar religieuze overtuiging en kledijkeuze.

Verzoekster verklaarde dat zij zich tijdens haar verblijf in Tsjetsjenië kleepte met een gewone hoofddoek, bloes en rok; zij stelde dat zij zich in Tsjetsjenië nooit zo kleepte en vertelde dat indien zij moest terugkeren, zij zich opnieuw niet speciaal zou kleden. De wijze waarom zij zich sinds haar vertrek in 2004 naar Azerbeidzjan kleepte als een moslima, had volgens verzoekster geen bijzondere betekenis qua geloof. Zij gaf aan dat zij het prettig vond ruime kleding te dragen. Ook de keuze voor zwarte kledij had geen betekenis.

Het lijkt derhalve voor de Raad dat de kledijkeuze van verzoekster uiteindelijk voor haar geen uiting betekende van een element van vrees; verzoekster zou zich zonder enig probleem qua kledij kunnen aanpassen (zie verhoorverslag van 26 februari 2013 p. 5, 6, 7, 8)

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak kan, gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, niet dienstig worden aangevoerd.

Verweerder stelt in zijn nota terecht dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele concrete noch afdoende poging onderneemt om de door hem gedane vaststellingen inzake de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van de autoriteiten, haar schoonfamilie, en haar eigen familie te weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Betreffende de bescherming geboden door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar enkele nieuwsbronnen die aantonen dat er een ernstige bedreiging van haar leven in Tsjetsjenië heerst (m.n. Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, p. 8; Droits de l'homme en Russie: le Nord-Caucase est encore et toujours in archipel de l'arbitraire, rapport de visite du Commissaire aux droits de l'homme – 6 septembre 2011; de artikelen "Tchéchénie: deux chefs de l'insurrection abattus", "attentat suicide à Grozny", "Au moins 9 morts et plus de 20 blessés dans un série d'attentats suicides en Tchétchénie" van de website <http://fr.euronews.com>).

De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangedragen informatie de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de aanwezigheid van een binnenlands of internationaal gewapend conflict niet kunnen wijzigen.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012 -dat door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat in Tsjetsjenië de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen

de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormeldewet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE